

on kan revurdere tidligere standpunkter. Det er redegørelsen for så vidt et udtryk for, og jeg synes, det er flot, at ministeren har kunnet lade sig rokke i sine synspunkter fra foråret 2001 til foråret 2002.

Men ser man bag redegørelsens redelige påpegninger af en række virkelig eksisterende ligestillingsproblemer og vender blikket mod den politik, som regeringen – herunder Ligestillingsministeriets eget ressortområde – i praksis udøver, så er der en himmelråbende forskel på redegørelsens påpegninger af en række centrale opgaver, der skal løftes på ligestillingsområdet, og så muligheden for at løfte de opgaver på grundlag af den førte politik.

I redegørelsen peges der på, at ligestillingsdebatten skal føres blandt alle mennesker og ikke af eksperter. At regeringen har det vanskeligt med, at der sidder vidende og kompetente mennesker rundt om i landet er efterhånden kendt stof, men det er slående, at en minister, der har udvist vilje til at blive klogere på ligestillingsområdet, så alligevel ikke er villig til at tage skridtet ud og bevare Center for Ligestilling.

For SF er ligestilling mellem mænd og kvinder afgørende, afgørende for demokratiet, afgørende for udviklingen af samfundet. Skal vi sikre et rigt samfund også i fremtiden, er det helt nødvendigt, at alle mennesker får mulighed for at bruge deres ressourcer.

Bevidstheden om, at man aflønnes i overensstemmelse med sin indsats og ikke sit køn, er ofte afgørende for ens arbejdsglæde. Derfor skal vi have gennemsigtighed i løndannelsen og kønsopdelte lønstatistikker, for man kan jo ikke rejse ligelønssager, hvis man ikke har styr på, hvad mændene og kvinderne tjener.

Kl. 11.45

Udnyttelsen af ens ressourcer sker kun, hvis der uanset køn er lige adgang for alle på arbejdsmarkedet og vel at mærke på alle niveauer. Antallet af ledere af kvindekøn er grupvækkende skævt, og hvordan tror man egentlig, karrieremulighederne er, hvis man som ung kvinde skal konkurrere om en stilling med en mand? Først kæmper man imod Rip, Rap og Rup-effekten, det vil sige, at ledelsen ansætter den slags, man plejer at ansætte, og er lederen en mand, er det en mand, der får fortrinsretten. Derefter skal man også kæmpe mod arbejdsgiverens frygt for en barselorlov.

SF ønsker reel frihed, også for mændene, til at få del i en barselorlov. Den reelle frihed er der ikke, når man som ung mand skal slås med sin

arbejdsgiver om at få lov til at tage barselorloven. Svaret vil altid være: Jamen er der ikke en mor? Er det nu også dig, der skal have den, er du en rigtig mand, når du virkelig vil gå hjemme hos barnet? Det vil sige, at den unge mand skal kæmpe mod en arbejdsgiver, og hvem er det så, der i sidste ende muligvis får retten til at tage orloven? Det er ikke manden, så længe han ikke har retten til det.

SF ønsker en central barselsfond, som sikrer, at små arbejdsgivere ikke risikerer alvorlige økonomiske problemer, hvis en kvindelig ansat bliver gravid. Reel ligestilling indebærer også gode daginstitutioner, hvor der er plads og rum til børnene, og en pasningsgaranti.

SF ønsker udvikling af forskningsmiljøet, der sikrer reelle muligheder for, at man kan få ligestilling også her. Her er det nødvendigt med særlige initiativer, der bryder med de traditioner, vi kan se på de videregående uddannelser inden for forskningsmiljøet. De overvejelser savner jeg i redegørelsen. Ligestillingsrådet har i 1999 udarbejdet nogle forslag til det, men jeg kan ikke rigtig se, at man i redegørelsen har taget nogen af de initiativer op og videreudviklet dem.

SF har gennem flere år forsøgt at få sat vold mod kvinder på dagsordenen. Det forsøger ligestillingsministeren nu også at gøre, og det er vi tilfredse med. Det var en kamp at få Retsudvalget til overhovedet at forstå, at der er altså ikke megen forskel på vold i hjemmet og vold på gaden, det er faktisk værre at blive slået i sit hjem. Det, vi nu mangler, er så at få politiet og retsvæsenet til at forstå, at det er altså vold i hjemmet, vi skal kalde det, og ikke husspektakler.

Handel med kvinder har også været et centralt tema for SF gennem de sidste år. Vi har gang på gang foreslået ændringer af straffeloven, så det også bliver strafbart at importere kvinder til prostitution. Nu kommer justitsministeren med det, men det er ikke nok. Vi skal også have gadearbejdere, der kan tage kontakt med de kvinder, der er kommet til landet, som kender kvindernes grundprog, som kan give dem vejledning i, hvordan de kan få hjælp og bistand fra det danske samfund, og som kan fortælle dem om det, vi også mangler at få gennemført, nemlig frit lejde, hvis man deltager i afdækningen af organiseret kriminalitet. Det er blevet gennemført i en lang række lande, vi sædvanligvis sammenligner os med, men det er ikke blevet gennemført i Danmark. Vi har fra SF's side